

név: iskola: oszt.:

KÉT HÉT EGY NOVELLA

2019-2020

5.-8. osztály

5. forduló

G. Norman Lippert: James Potter és a ősök udvara (részlet)

e-könyv, ISBN nélkül

1) Mit tudtál meg a részletből Harry Potterről?

.....

.....

.....

.....

.....

2) Mi nyomasztotta James-t az apjával kapcsolatban?

.....

.....

.....

.....

3) Hány tagú volt James családja? (Sorold fel a nevüket is a szöveg alapján!)

.....

.....

4) Milyen tárgyra, fogalomra gondoltunk? Írd a meghatározás utáni vonalra!

Titokzatos iskola, ahol a boszorkányok és varázslók a mágiát tanulják:

.....

Arany labda parányi szárnyakkal, a kviddics mérkőzésen használják:

.....

Varázstalan embert nevezik így a varázsvilágban:

.....

5) A vonatfülkében három fiú utazott együtt. Csoportosítsd, melyikükre igazak a megállapítások? Írd a betűjelét a megfelelő sorba!

Zane Walker:

James Potter:

Ralph Deedle:

- a. mugli szülei vannak
- b. Amerikából jött, az apja Angliában melózik az idén
- c. zömök fiú, szögletes fejét rövid, sötét haj fedte
- d. egy öreg gyöngybagoly tulajdonosa
- e. macskája van, akinek Tappancs a neve
- f. varázsló az apja
- g. A varázsvilág tömör történelme című cikket olvasta
- h. édességet vásárolt az idős boszorkánytól a büfés-kocsiból
- i. fél méter hosszú, harsányzöld varázspálcája volt
- j. Surrey-ből jött
- k. a nagyszülei karácsony reggelén a kandallón keresztül érkeznek
- l. utálja a halat reggelire
- m. elsőéves lesz a Roxfortban
- n. apja a Griffendél legfiatalabb fogója volt

Utolsó (6.) feladatlap: 2020. február 3-án, hétfőn

A feladatlapokat letölthetitek a www.bekesikonyvtar.hu oldalról.

1. LEGENDÁK ÁRNYÉKÁBAN

James Potter lassan haladt előre a vonat keskeny folyosóján, s közben olyan közönyös képpel pislogott be az egyes fülkékbe, amennyire csak tőle telt. A bentieknek talán úgy tűnhetett, mintha keresne valakit, pár ismerőst vagy jó barátot, akivel az utat tervezi tölteni; legalábbis remélte, hogy így fest. Az utolsó dolog, amit James szeretett volna, ha észrevesznek, hogy – dacára a peronon való hengegésnek, amit öccsének, Albusnak rendezett – mérhetetlenül ideges volt. A gyomra kavargott és állandó görcsben volt, mintha épp az imént kapott volna be egyet Ron és George bácsikái rókázó rágcái közül.

Kitárta a vagon végéből nyíló ajtót, és óvatosan a másik kocsiba vezető rövid folyosóra lépett. Az első kupé tele volt lányokkal. Élénk hangú beszélgetésbe bonyolódtak, mintha ezer éve a legjobb barátnők volnának, annak ellenére, hogy, feltehetően, még csak most találkoztak. Az egyikük felpillantott és meglátta, hogy James befelé les, mire ő gyorsan elfordult, és úgy tett, mintha a mögötte lévő ablakon bámulna kifelé a még most is nyüzsgő-mozgó állomásra. James érezte, hogy elpirul, ezért továbbindult. Bárcsak Rose egy évvel idősebb volna, akkor itt lehetne vele! Igaz, ő lány volt, de mégiscsak az unokatestvére, akivel együtt nőttek fel. Máris kellemesebb volna a helyzet, ha legalább egy ismerős arc itt volna mellette.

Persze Ted és Victoire is a vonaton voltak. A hetedéves Tednek azonban alig volt ideje odainteni neki és rákacsintani, mielőtt elnyelte volna őt a visszatérő barátok és osztálytársak zajos kavalkádja, hogy aztán végleg eltűnjön egy zsúfolt fülkében, amelyből tompa zene szűrődött ki. Victoire, aki

öt évvel volt idősebb nála, hívta, hogy csatlakozzon hozzá a vonatúton, de James ezt már nem merté volna bevállalni. Rose-zal még csak-csak, de hogy Victoire és négy másik lány csacsogását hallgassa pixi pirosító púderről meg hajkondicionáló búbájokról, köszönte szépen, de abból nem kért. Véla vére miatt Victoire-nak sosem esett nehezére barátságot létesíteni, legyen a társa bármilyen nemű is. Emellett James úgy vélte, ki kell állnia magáért, még ha emiatt idegesnek és magányosnak érezte is magát.

Nem mintha a Roxfort miatt aggódott volna. Attól a pillanattól várta ezt a napot, mikor elég idős lett ahhoz, hogy megértse, mit jelent varázslónak lenni, és az anyja mesélt a titokzatos iskoláról, ahol a boszorkányok és varázslók a mágiát tanulják, és ahová egyszer őt is felveszik. Alig várta az első órát, ahol megtanulja, hogyan használja vadonatúj varázspálcáját, amit büszkén pakolt be otthon a hátizsákjába. És mindennél jobban várta a meccseket a roxfordi kviddicspályán, az első igazi seprűjét, az edzéseket a csapattal, már ha...

A kellemes izgatottság helyét hűvös aggályok vették át. Az apja a Griffendél fogója volt, a legfiatalabb a Roxfort történelmében. A legjobb, amit James remélhetett, hogy tartani tudja ezt a rekordot. Mindenki ezt várja majd tőle, a híres hős elsőszülött fiától. Emlékezett a történetre, amit többtucatnyi alkalommal hallott (habár sosem a tulajdon apjától), hogy hogyan kapta el az ifjú Harry Potter élete első cikeszt, szó szerint levette magát a seprűjéről, és szinte lenyelve az apró arany labdát. A mesélők minden alkalommal vidám, harsány nevetésben törtek ki, és ha ott volt, az apja szégyenlősen mosolygott, miközben a hátát veregették.

Mikor James négy éves volt, az étkezőben, egy ládában megtalálta a legendás cikeszt egy cipődobozba rejtve. Az anyja azt mondta, az apja ajándékba kapta a régi iskolaigazgatójától. A parányi szárnyak már nem működtek, és az arany labdát vékony por és patinaréteg borította, de Jamest teljesen megigézte. Az volt az első cikesz, amit közelről látott. Egyszerre tűnt kisebbnek és nagyobbaknak, mint azt képzelte, és meglepő súllyal nyomta apró kezét. *Ez hát a híres cikesz, gondolta James áhítatosan, amelyekről a történetek szólnak, és amelyet apa kapott el.* Megkérdezte az apját, hogy játszhat-e vele, és tarthatja-e a szobájában, a cipődobozban. Az apja könnyedén és boldogan beleegyezett, így hát James felvitte a dobozt az ágya lábához, a játékseprűje mellé. Úgy tett, mintha a fejtámla mögötti sötét sarok a saját bejáratú kviddics raktára volna. Órákat töltött a képzeletbeli kviddicspálya zöld gyepe fölött suhanva, a legendás cikeszt hajtva, hogy végül egy fantasztikus zuhanórepülést követően elkapja azt, majd felmutassa apja patinás cikeszt az őrzőgő tömegnek.

De mi van, ha James nem lesz képes elkapni a cikeszt, ahogy az apja tette? Mi van, ha nem kezeli jól a seprűt? Ron bácsikája azt mondta, a seprűlovaglás ugyanúgy benne van a Potterek vérében, mint ahogy a tűzokádás a sárkányokéban, de mi van, ha James bebizonyítja, hogy ez nem igaz? Mi van, ha túl lassúnak és kétbalkezesnek bizonyul? Mi van, ha még a csapatba sem kerül be? A legtöbb elsőévesnek ez csak enyhe csalódottságot okozna. Habár a szabályok megváltoztak, így is kevés elsőévest választanak be a házuk csapatába. James számára azonban ez azt jelentené, hogy nem felelt meg az

elvárásoknak. Máris megbukott, nem lehet olyan hatalmas, mint a nagy Harry Potter. És már ha olyan alapvető dologban sem képes megismételni apja eredményeit, mint a kviddics, hogyan is remélhetné, hogy valaha felér a legendával, aki legyőzte a baziliszkuszt, megnyerte a Trimágus kupát, egyesítette a Halál ereklyéit és, ó, igen, eltüntette a föld felszínéről az öreg Voldi-papát, minden idők legsötétebb és legveszélyesebb mágusát?

A vonat lustán döccent egyet. Odakint a kalauz hangosan parancsba adta az ajtók becsukását. James megtorpant a folyosón, és hirtelen hűvös bizonyosság lett rajta úrrá, hogy a legrosszabb már megtörtént, s az előtt megbukott, hogy akár a próbálkozásba is belefoghatott volna. A honvágy törként hasított bele, visszapislogta könnyeit, és gyorsan bepillantott a következő kupéba. Két fiú volt odabent, csendben ücsörögtek, és a lassan meginduló kilenc és háromnegyedik vágányt fürkészték. James félretolta az ajtót, sietve az ablakhoz bukdácsolt, s azt remélte, még egy utolsó pillantást vethet a családjára. Úgy érezte, szüksége van rá, hogy utoljára találkozzon a tekintetük, mielőtt még nem késő. Az erős reggeli fényben ragyogó tükörképe elmaszatolta a kint tolongó tömeget. Olyan sokan voltak; sosem találja meg őket ebben a csődületben. Kétségbeesve fürkészte a rengeteg arcot, és hirtelen megtalálta, amit keresett.

Éppen ott álltak, ahol hagyta őket. Egy kisebb rakás ember kitartó szigetként állta a tömeg hömpölygő áradatát. Ők nem látták, nem tudhatták, hol talált helyet a vonaton. Bill bácsi és Fleur néni a vonat egy valamivel hátrébb lévő pontja felé integetett, szájukról még a Victoire-tól való búcsúzást is le tudta olvasni. Az anyja és apja sóvárogva mosolyogtak a vonatra, szüntelenül vizslatva végig az ablakokat. Albus az apjuk mellett állt, Lily pedig az anyjuk kezét fogta, s mindketten megigézve meredtek a gigantikus, vörös szerelvényre, mely nagy gözpamacsokat okádva, sziszegve és füttyölve gyorsult. Aztán az anyja szeme találkozott az övével, és az asszony arca felderült. Mondott valamit, mire az apja is feléje fordult és megtalálta őt. Mindketten büszkén mosolyogva integettek. Az anyja tenyere élével megtörölte a szemét, míg a másik kezével, benne Lilyével, Jamesnek integetett. James nem mosolygott vissza, de ahogy őket nézte, máris jobban érezte magát. Lassan távolodni kezdtek, mintha csak egy futószalagon állnának, s egyre több és több arc, intő kéz és elmosódott test bukkant fel a közöttük lévő szakaszon. James egészen addig nézte őket, míg el nem tűntek a peron végén emelkedő fal mögött, aztán felsóhajtott, válláról a padlóra csúsztotta a hátizsákját és lehuppant az ülésre.

Pár perc néma csöndben telt el, miközben James a vonat mellett tovasodródó Londont figyelte. A városképbe lassanként zsúfolt külvárosi kerületek és ipari telepek vegyültek; mindenki serénynek és céltudatosnak tűnt az éles reggeli fényben. Elmerengett, ahogy néha szokott, hogy vajon milyen lehet varázstalanul élni, és hirtelen irigyelni kezdte a muglikat, amint a mágiamentes, kevésbé félelmetes (legalábbis így vélte) iskoláik és munkahelyeik felé tartanak.

Végül a másik két fiú felé fordította figyelmét, akivel a fülkén osztozott. Az egyikük ugyanazon az oldalon ült, ahol ő is, csak az ajtóhoz közelebb. Zömök

volt, szögletes fejét rövid, sötét haj fedte. Mohón falt egy gazdagon illusztrált kiadványt, mely az „Elemi mágia: amit a kezdő boszorkányoknak és varázslóknak tudnia kell” címet viselte. James emlékezett rá, hogy a peronon egy kis bódéból árulták ezeket a könyvecskéket. A fedőlapon egy jó kiállítású tizenéves varázsló volt látható, amint nagyokat kacsintva különböző holmikat bájol elő egy ládából. Éppen egy életnagyságú fát húzott elő, melyen érett gyümölcsök helyett hatalmas sajtburgerek lógtak, mikor a fiú hátrahajtotta a borítót, és kényelmesen hátradőlt, hogy elolvassa az egyik cikket. James a vele szemben ücsörgő fiú felé fordult, aki nyíltan bámulta őt, s hozzá szélesen mosolygott.

- Van egy macskám - mondta minden bevezetés nélkül. James pislogott párat, aztán észrevette a fiú mellett heverő dobozt. Egyik oldalán rácsos ajtó volt, amely mögött egy kis, fekete-fehér macska mosakodott komótos mozdulatokkal. - Nem vagy allergiás a macskákra, ugye? - kérdezte Jamest a fiú feszülten.

- Ó, nem - felelte James. - Nem hiszem. A családomnak kutyája van, de Hermione nénikémnek van egy nagy, öreg macskája. Sosem volt vele bajom.

- Akkor jó - bólintott a fiú élelmesen. Amerikai akcentusa volt, amit James kifejezetten szórakoztatónak talált. - Anya és apa allergiásak a macskákra, így sosem kaphattam, pedig szeretem őket. Mikor láttam, hogy hozhatok egy macskát, tudtam, hogy azt akarok. Ez itt Tappancs. Minden mancsán van egy-egy plusz ujj, látod? Nem hiszem, hogy mágikus tulajdonság volna, vagy ilyesmi, de ez különlegessé teszi. Neked mid van?

- Baglyom. Évek óta a családomé. Egy öreg gyöngybagoly, már jó pár kilométer benne van. Varangyot akartam, de apa azt mondta, egy fiúnak bagollyal kell kezdenie az iskolát. Szerinte nincs hasznosabb állat egy elsőéves számára, de szerintem csak azért akarta, hogy azt hozzak, mert neki is az volt.

A fiú boldogan elvigyorodott.

- Szóval az apád is varázsló? Az enyém nem. Anya sem. Én vagyok az első a családban. Még csak tavaly hallottunk először a varázsvilágról. Alig hittem a fülemnek! Azt hittem a varázslat kimerül abban, amit a kiskölykök szülinapi partiján lehet látni: magas, fekete cilinderes pasasok negyedolcsisokat húzgálnak elő a füled mögül, meg ilyesmi. Húha! Egész életedben tudtad, hogy varázsló vagy?

- Úgy valahogy. Elég nehéz átsiklani a tények felett, ha az első emléked az, hogy a nagyszüleid a kandallón keresztül érkeznek karácsony reggelén - felelte James, és figyelte, ahogy a másik fiú szeme elkerekedik. - Persze sosem tűnt furcsának vagy idegennek. Ebben nőttem fel.

A fiú elismerően füttyentett.

- De durva! Kész örület! Szerencsés vagy. Különben a nevem Zane Walker. Az Államokból jöttem, ha még nem tűnt volna fel, csak az apám idén Angliában melózik. A filmszakmában van, de ez nem olyan izgalmas, mint amilyennek hangzik. Jövőre talán már Amerikában járok tovább suliba, de úgy tűnik, idén a Roxfort a nyerő, amit én nem kimondottan bánok, habár ha még egyszer májat vagy halat akarnak letömni a torkomon reggeli gyanánt, bepöccenek. Örülök, hogy megismertelek. - Hirtelen elhallgatott, és átnyúlt a

fülkén, hogy kezet rázzon Jamesszel. A gesztus olyan őszinte és automatikus volt, hogy James majdnem elnevette magát. Boldogan fogott kezet Zane-nel, és kissé megkönnyebbült, hogy ilyen gyorsan sikerült szert tennie egy ismerősre.

- Én is örülök, Zane. A nevem Potter. James Potter.

Zane hátradőlt, és fejét kíváncsian félrehajtva meredt Jamesre.

- Potter. James Potter? - ismételte, mire Jamesben ismét feltámadt az ismerős büszkeség és elégedettség, ami ilyenkor szokott. Hozzá volt szokva, hogy felismerik, még ha úgy is tett, mintha nem mindig élvezné. Zane arcán incselkedő félvigyor jelent meg. - Hol hagyta Q-t, nulla-nulla-hetes?

James elbizonytalanodott.

- Tessék?

- Mi? Ó, bocs - szólt Zane kába értetlenséggel. - Azt hittem, ez valami James Bond poén. Nehéz megmondani ezzel az akcentussal.

- James ki? - vont a össze a szemöldökét James. Úgy érezte, a beszélgetés kezd kicsúszni a kezéből. - És miféle akcentussal? Neked van akcentusod!

- Potter a vezetéknévem? - Ezt a harmadik fiú kérdezte. Kissé leeresztette a kiadványt.

- Igen. James Potter.

- Potter! - ismételte Zane nevetséges kísérletet téve az angol kiejtés utánzására. - James Potter! - Öklét az arca mellé emelte, mutatóját pedig a plafonra szegezte, akár egy pisztolyt.

- A rokona vagy ennek a Harry Potter kölyöknek? - kérdezte a nagyobb fiú figyelembe se véve Zane-t. - Éppen most olvastam róla „a varázsvilág tömör történelme” cikkben. Úgy tűnik, valami nagy ember volt.

- Már nem kölyök - nevetett James. - Ő az apám. Nem olyan nagy, ha minden reggel látod, amint egy szál boxerben eszi a müzlit. - Ez a szó szoros értelmében nem volt igaz, de mindig lenyűgözte az embereket a gondolat, hogy bepillanthatnak a nagy Harry Potter magánéletébe. A zömök fiú kissé összeráncolta szemöldökét.

- Hú! Király! Itt azt írja, hogy legyőzte a valaha élt legveszélyesebb gonosz varázslót. Mi is volt a neve? Valami, ööö... - Lepillantott a könyvecskére, és gyorsan átfutotta. - Itt volt valahol. Volda-izé, vagy valami ilyesmi.

- Igen, ez igaz - bólintott James. - De mostanában már tényleg csak az apám. Az nagyon régen volt.

Azonban a másik fiú már Zane felé fordult.

- Te is mugli születésű vagy? - kérdezte. Zane összezavarodott egy pillanatra.

- Hogy mi? Milyen születésű?

- Varázstalan szülők. Mint nekem - mondta a nagyobb fiú komolyan. - Próbálok megtanulni a nyelvezetet. Az apám szerint nagyon fontos az alapok elsajátítása. Ő mugli, de már elolvasta a Roxfort történetét elejétől a végéig. Egész úton engem tesztelt. Kérdezz valamit! Bármit.

Oda-vissza járatta tekintetét Zane és James között. James felvont szemöldökkel Zane-re sandított, aki viszont értetlenül rázta a fejét.

- Ööö... Mennyi hétszer negyvenhárom?

A zömök fiú szemét forgatva hátradőlt.

- Úgy értettem, a Roxfortról és a varázsvilágról.

- Van egy új pálcám - szólt hirtelen Zane, már el is felejtkezve a nagyobb fiúról, majd a csomagja felé fordult, és könyékig eltűnt benne. - Nyírfából készült, a magja unikornisszőr, vagy mifene. Még nem tudtam kipróbálni, nem mintha nem akartam volna.

Mikor ismét feléjük fordult, egy sárga anyagba csomagolt pálcával hadonászott.

- Különbben Ralph vagyok - tette félre a kiadványt a nagyobb fiú. - Ralph Deedle. Én tegnap szereztem be a pálcámat. Fűzfa, himalájai jetiszőrző maggal.

- Mivel? - pislogott rá James.

- Himalájai jeti szőrével. Nagyon ritka, legalábbis a szerint az alak szerint, akitől vettük. Húsz galleonba került, ami, úgy vélem, elég bizonyíték a minőségre.

Zane és James arcát kezdte fürkészni.

- Mi van?

- Még sosem hallottam himalájai jetiről - vont a szemöldökét James.

Ralph felült, és hogy nyomatékosítsa szavait előrébb dőlt.

- Ugyan már, biztos tudod, mik azok! Sokan förtelmes hősörnynek hívják.

Mindig azt hittem, hogy csak képzeletbeli lények, de aztán a születésnapomon én és apa megtudtuk, hogy varázsló vagyok, és arról is azt hittem, hogy csak mese. Mostanában mindenféle örült, legendás dologról derül ki, hogy valóságos. - Időközben újra felvette a könyvecskéjét, és miközben egyik kezével szélesen gesztikulált, a másikkal végigpörgette a lapokat.

- Csak kíváncsiságból - puhatolózott James óvatosan. - Hol vettétek a pálcádat?

Ralph elvigyorodott.

- Ó, hát azt hittük, az lesz a legnehezebb. Úgy értem, Surrey-ben, ahonnan jöttem, nem minden sarkon találsz pálcáüzletet. Szóval beutaztunk Londonba, és az utasításokat követve eljutottunk arra az Abszol útra. Nem volt gond! Az egyik sarkon ott állt egy kis bódé, benne azzal a férfival.

Zane érdeklődve meredt Ralphra.

- Egy kis bódé - ismételte James.

- Igen! Persze nem voltak kiállítva a pálcák, ott mindenki előtt, valójában térképeket árult. Apa vett tőle egyet, és megkérdezte, merre találja a város legjobb pálcakészítőjét. Az apám biztonsági szoftvereket tervez. Számítógépekhez. Vagy már említettem? Mindegy, szóval a legjobb, legminőségibb pálcákat gyártó mester után kérdezett. Kiderült, hogy a fickó maga is kitűnő pálcakészítő. Még csak pár éve van a szakmában, de kifejezetten azok számára gyárt, akik tudják, mit keresnek. Így hát apa megvásárolta tőle a legjobb darabot.

James próbált uralkodni a vonásain.

- A legjobb darabot - ismételte.

- Úgy van - bólintott Ralph. Belenyúlt saját hátizsákjába, és egy barna papírba bugyolált, sodrófa nagyságú csomagot húzott elő belőle.

- Jetiszőr maggal – szögezte le James.

Ralph mozdulata hirtelen megtört, és a félig kicsomagolt batyuról Jamesre pillantott.

- Tudod, most hogy így mondd, kezd egy kicsit hülyén hangozni – dűnnyögte kissé morcosan. – Az a szemétláda!

Lehúzta a barna papírt. A pálca majdnem fél méter hosszú volt, és olyan vastag, akár egy seprűnyél. A végét megfaragták, hogy hegyes legyen, és harsányzöldre festették. Mindnyájan hosszan meredtek rá, végül Ralph kétségbeesetten Jamesre pislogott.

- Egyáltalán nem alkalmas varázslásra, mi?

James megingatta a fejét.

- Nos, ha mondjuk vámpírokat akarsz ölni, azért még jól jöhet...

- Tényleg? – derült fel Ralph arca.

Zane hirtelen kiegyenesedett, és a fülke ajtaja felé bökött.

- Hurrá, kaja! Hé, James, van pár varázslógarasod? Kiéheztem.

Az idős boszorkány, aki a büfeskocsit tolt, megtorpant a kupé ajtajában, és benézett rajta.

- Adhatok valamit, kedveskéim?

Zane felpattant, és mohón fürkészni kezdte a kocsi tartalmát; komoly, kritikus szemmel vizsgálta az egyes portékákat. Végül várakozva visszanézett Jamesre.

- Gyerünk, Potter, itt az alkalom, hogy egy kis varázsló-nagylelkűséggel köszönts minket, mugli születésűeket. Össz-vissz egy tízdolcsis bankóm van. – Visszafordult a boszorkányhoz. – Amerikai zöldhasút nem fogad el, igaz?

A nő kissé megrendülten pislogott.

- Amerikai zöld... hogy mondtad?

- Teringettét! Gondoltam – sóhajtott Zane, majd James felé nyújtotta kezét, tenyérrel felfelé. James kábán ámuldozott a fiú rámenősségén, de azért belenyúlt farmerje zsebébe.

- Tudod, a varázslópénz nem játék – mondta szemrehányóan, de hangjában mosoly bujkált.

Ralph ismét felnézett a könyvecskéből, és szórakozottan pislogott.

- Azt mondta: „teringettét”?

- Óóó! Ide skubizzatok! – rikoltotta Zane boldogan. – Kondéros keksz! És varázspálca nyalóka! Ti varázslók aztán értetek a metaforákhoz. Mármost mi varázslók.

Míg James kifizette a boszorkányt, Zane visszahuppant a helyére, és kinyitott egy doboz varázspálca nyalókát. Válogatott színű pálcák heverték benne, szépen összecsoportosítva. Zane kihúzott belőle egy pirosat, meglóbálta, aztán Ralph felé pöccintett vele. Halk pukkanás hallatszott, majd apró, lila virágok kezdtek záporozni Ralph pólójára. Ralph lepillantott rájuk.

- Még mindig több, mint amit a saját pálcámból sikerült kicsikarnom – vont vállat Zane, aztán élvezettel leharapta a pálca végét.

James meglepetten vette észre, hogy már egyáltalán nem ideges, vagy legalábbis nem annyira, és ennek felettébb örült. Kinyitotta saját csokibékája dobozát, még a levegőben elkapta a belőle kiszökkenő békát, és gyorsan

leharapta a fejét. Szemügyre vette a doboz alját, és meglátta, hogy az apjával néz farkasszemet. A kártya alján a „Harry Potter, a kis túlélő” felirat volt olvasható. Kivette a kártyát, és átnyújtotta azt Ralphnak.

- Itt egy kis apróság az új, mugli barátomnak - mondta. Ralph elvette, de alig figyelt oda. Töprengve rágcsált, s közben az egyik lila virágot vizsgálgatta.

- Nem vagyok benne biztos - morogta -, de azt hiszem, ezek habcsókból vannak.

